

ZOE, SILAZI DOLE!

ANA ĐOKIĆ

■ Laguna ■

Naslov originala

Ana Đokić
ZOE, SILAZI DOLE!

Copyright © Ana Đokić
Copyright © 2008 ovog izdanja, LAGUNA

za Zoe

ZOE, SILAZI DOLE!

Na vrhu najvišeg solitera u gradu, tamo gde je svima strogo zabranjen pristup, sedi Zoe. Noge je spustila preko ruba ravnoga krova Soliterčine, pa sad mlatara njima po vazduhu. Dole, u dubini, tamo negde oko pedesetog sprata, naziru se oblaci, kumulusi i cirusi, koji nezainteresovano plove nebom. Skrivena od pogleda, do Zoe dopire potmula tutnjava grada i meša se s vetrom koji joj fijuče oko ušiju. Kad duboko udahne, ona oseti oštri miris autolaka.

Noć je. Zoe ne zna koliko je tačno sati, niti je to uopšte zanima. Ona nikada ne nosi sat. Na nebu iznad Soliterčine nema meseca. Samo zvezde, tamo negde daleko gore, zrače oko sebe slabi sjaj. Dok tako sedi sa svih strana okružena tamom, sluša muziku iz slušalica i mlatara nogama osećajući strujanje vazduha među nožnim prstima, često joj se dogodi da ne zna šta je dole, a šta gore. Čini joj se da bi, ako podigne glavu, mogla pasti na zvezde.

Jedino što svetli u ovoj sveopštoj tami jeste veliki svetionik za avione. Njegova crvenkasta svetlost obasjava ravni krov Soliterčine. Obasjava Zoe. Obasjava nje-

ne crne vojničke čizme bačene usred bočica autolaka. Obasjava čelična vrata bez kvake. Obasjava zid iscrtan grafitima.

Noć je.

– To si već rekla – umeša se Zoe, skidajući slušalice s ušiju. – Bolje napiši koliko sad imam godina.

Četrnaest – kažem.

Imaš skoro četrnaest godina – ispravim se.

Zoe neko vreme ćuti.

– Znači, prošle su skoro četiri godine otkad se nismo videle – zaključi.

I dalje maše nogama po vazduhu. I dalje se ne osvrće.

Ne znam šta bih joj na tu njenu računicu rekla.

Zato pitam:

Kako si?

Zoe nešto promrmlja, ali je ja ne čujem. Jer mi je okrenuta leđima.

Ništa te ne čujem – viknem prema njoj.

Zoe se polako okreće. Gleda me. Gledam i ja nju.

Ne govorimo.

Samo se posmatramo. Preko ravnog krova Soliter-čine, preko crnih vojničkih čizama, preko svih onih razasutih bočica autolaka. Gledamo se i ćutimo.

Onda Zoe nakrivi glavu, onako kako to samo ona zna, nasmeši se i kaže:

– Drago mi je što si se vratila!

I meni je drago, zaustim da kažem, ali me u tom trenutku prekine povik:

– Zoe!

– Tata – objašnjava mi ona.

– Vratio se iz smene – dodaje.

Kao da ne znam. Kao da sam sve zaboravila. A nisam.

Zoe i dalje sedi.

I dalje mlatara nogama.

– Zoe! – čuje se opet muški glas.

Nećeš da pođeš? – pitam.

– Rekla si da imam četrnaest godina.

Skoro četrnaest – ispravljam je.

– Svejedno.

Da. Pa? – nije mi jasno šta želi da kaže.

– Ko je još video da su tinejdžeri poslušni? I da se odmah odazivaju kada ih neko pozove? – tumači mi.

Aha. Zanimljivo razmišljanje.

A da ti ja ipak dam koju godinu manje? – pitam. – Jer ako još dugo budeš ovako sedela i mlatarala nogama na nadmorskoj visini od dve hiljade metara, ova knjiga neće baš tako skoro započeti. I čitaocima će dosaditi da čekaju da se ti pokreneš. Pa će je sklopiti. I naći neku drugu knjigu za čitanje. S nekim drugim junakom u glavnoj ulozi. Nekim koji se malo više kreće. I ti ćeš opet ostati sama. Znaš?

– Zoe, silazi dole! – čuje se ponovo glas Zoinog tate.

Zoe prestaje da mlatara nogama. Još trenutak pričekaja, pa kaže:

– Mislim da bih sad mogla da pođem.

Polako ustaje, dolazi do vojničkih čizama, navlači ih na bosa stopala i nimalo ne žureći, nogu pred

nogu, kreće prema čeličnim vratima bez kvake. Zatim se okrene i pogleda me.

– Onda se vidimo ovih dana – kaže.

Naravno – odgovaram.

Izvežbanim pokretom ruke ona vešto otvori teška vrata i zakorači u dubinu, ostavljajući razbacane bočice autolaka vetru da se igra s njima na ravnom krovu najvišeg solitera u gradu.

IZ STANA U KOJEM ŽIVI ZOE...

... čuje se brujanje bušilice.

I udarci čekića o zid.

I zvuk lomljenja betona.

I povremene tihe psovke.

I zvuk usisivača.

I ponovo brujanje bušilice.

I još jači udarci čekića o zid.

(Ili je to ipak – malj?)

Uglavnom, od tih silnih zvukova odzvanja cela Soliterčina.

Nedelja je. Dan posvećen odmoru. Miru i porodičnom životu.

– Zoe, dodaj mi pajser! – viče tata dok, sav beo od prašine, tamo u predsoblju pravi veliku rupu u zidu.

Zoe sedi na svome krevetu u svojoj sobi, u svome stanu, u svom soliteru, u svome gradu, u svojoj zemlji, na svojoj Zemlji, u svom svemiru, sa spuštenim kapcima na očima, sa spuštenim slušalicama na ušima, i